

LBRIS

Charles Cumming
BOX 88

We know
books

Copyright © Charles Cumming 2020
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2022 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CUMMING, CHARLES

Box 88 / Charles Cumming ; trad. din lb. engleză de

Mihnea Arion. - București : Crime Scene Press, 2022

ISBN 978-606-8959-87-0

I. Arion, Mihnea (trad.)

821.111

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: ALEXANDRU ARION

Corectură: MANUELA RUXANDRA ARION

Tehnoredactor: LAURA TIBĂR

Bun de tipar: februarie 2022

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Charles Cumming

BOX 88

Primul roman din seria Lachlan Kite

traducere din limba engleză
de Mihnea Arion

CRIME SCENE PRESS
2022

Erau doar o familie americană obișnuită care se ducea acasă în vacanța de iarnă.

Luaseră un taxi ca să ajungă la aeroport de la casa lor din Pimlico¹. Mica Gaby stătea cu spatele la sensul de mers, pe scaunul pliant, și nu ajungea cu picioarele până la podea. Taxiul londonez era ticsit cu geamantane, cutii și pungi de la Harrod's pline de cadouri împachetate pentru Crăciun. Mami și Tati erau în fața ei, stând unul lângă celălalt pe banchetă. Între ei se afla ursulețul ei uriaș Hamley's. De fiecare dată când șoferul frâna, Gaby simțea cum forța o trage în spate și apoi în față. Pentru o clipă nu mai avea greutate. Se simțea ca în leagănele din Parcul Battersea când îi venea să zboare pe cerul de după-amiază. Mama îi spusese: „Ai grijă, scumpo”, dar era imposibil să cadă fiindcă se putea sprijini de geamantane și avea și mânerul de la portieră de care să se țină. Îi plăceau la nebunie murmurul motorului, luminile de Crăciun care dispăreau în lunetă, vocea tatălui ei în timp ce le arăta restaurantul cu specific italianesc la care fuseseră de ziua bunicului, apoi casa din Chelsea a familiei Martin, cealaltă familie de americani pe care-i cunoșteau la Londra și care aveau un Golden Retriever pe nume Montana care o lingea pe față pe Gaby de fiecare dată când îl îmbrățișa.

Mami îi spusese că mai erau numai trei nopți până la Ajunul Crăciunului. O noapte avea s-o petreacă în avion, în timp ce zburau deasupra oceanului ca să ajungă la New York, apoi două în dormitorul ei din Stamford. Gaby se simțea entuziasmată peste poate. Avea să-i fie dor de prietenii ei de la școală, de Claire și JenJen,

1. Zonă rezidențială exclusivistă din Londra. (n. red.)

de Billy și Pi, dar promisese să țină legătura și să-și trimită cărți poștale unii altora de oriunde aveau să meargă.

Curând, taxiul accelerează și ajunseră pe autostrada care ducea spre Heathrow. La aeroport, șoferul găsi un cărucior. Gaby privi cum părinții ei își tot îngrămădesc geamantanele, până când Tati îi spuse lui Mami să mai ia un cărucior ca să facă față. Îi dăduse șoferului treizeci de lire și îi spusese:

– Păstrează restul.

Pe șofer îl chema Barry. Când îi întrebă unde se duc, Gaby îi răspunse:

– New York. Zborul Pan Am 103. Ai fost vreodată la New York?.

– Mă tem că nu, răspunse Barry. Să aveți un zbor plăcut, pu-iule, Crăciun fericit!

Lângă ghișeul la care se așezară la coadă cu cărucioarele se afla un brad împodobit cu beteală, dar fără luminițe. Pe urmă, Gaby îi arătă pașaportul unui bărbat cu turban care-i urase Crăciun fericit. Apoi trebui să pășească printr-un fel de ușă specială care detecta metale în timp ce rucsacul și ursulețul trecură printr-un aparat cu raze X. Lângă ea, un băiat plângea. Gaby nu înțelegea cum putea cineva să plângă când mai erau doar trei nopți până la Crăciun.

Într-un final, după ce Mami o duse la baie și cumpărase niște dopuri de urechi dintr-o farmacie din terminal, merseră de-a lungul unui coridor lung până într-o cameră unde ceilalți pasageri așteptau să urce în avion. Gaby auzi accente americane cu duiumul, văzu copii mai mari care ascultau muzică la Walkman-uri și o femeie care dormea întinsă pe trei scaune. O familie de indieni stătea într-un colț din sala de așteptare. Mama avea un punct roșu în centrul frunții. În fața ei se ridică un bărbat care-și scoase haina de ploaie și o lăsă să cadă. Când se întoarse, Gaby văzu că purta o bluză cu *Ghostbusters*.

– Zborul n-are întârziere, îi șopti Tati, arătând către aeronava de afară. Aia e carlinga. Poți citi ce scrie acolo, scumpo?

Pe partea din față a avionului, chiar sub locul în care stătea căpitanul, erau scrise niște cuvinte. Gaby îl vedea prin geam cum acționează niște butoane de deasupra capului său.

– E ușor, răspunse fetița. Scrie *Clipper Maid of the Seas*.

Avură prioritate la îmbarcare datorită lui Gaby. În spatele ei mai erau și alți copii, dar nici urmă de băiatul care plânse când trecuseră de aparatul cu raze X. În burduf era frig. Pe perete se afla o fotografie color cu Statuia Libertății și Râul Hudson, iar pe fundal Turnurile Gemene străluceau scăldate în lumina soarelui. În timp ce Gaby păși pe ușa mare și deschisă, chiar prin spatele carlingii în care stătea căpitanul, o stewardesă înaltă, dată cu ruj roșu și îmbrăcată cu o fustă albastră, drăguță, îi spuse:

– Bună! Ce-mi place ursulețul tău! E uriaș!

Acum era întuneric, iar zgomotul aeroportului era asurzitor, dar de îndată ce-și urmă tatăl și se apropie de scaun, sunetul păru să se estompeze, de parcă Gaby și-ar fi băgat în urechi dopurile pe care tocmai le cumpărase Mami.

Aveau locuri în față. Stewardesa îi legă centura de siguranță și îi dădu o pereche de căști, spunându-i că odată ce avionul ajungea deasupra Scoției avea să înceapă un film.

– Scoția? întrebă Tati.

Părea surprins.

– Trebuie să alegem o rută ocolitoare din cauza vremii, răspunse stewardesa. Deasupra Irlandei cerul e puțin cam agitat.

Apoi îi spuse lui Gaby că ursulețul era atât de mare încât trebuia pus într-un dulap până după decolare. Dulapurile erau pline de genți și geamantane, așa încât ursulețul părea că urma să fie strivit. Lui Gaby îi venea să plângă, dar voia să pară matură în fața celorlalți pasageri. Stewardesa îi spuse că avea să-i dea bomboane ca să se simtă mai bine.

– Știi că în Londra se spune „dulciuri” în loc de „bomboane”?
îi spuse Gaby.

– Chiar așa? întrebă stewardesa, privind-o cu drag pe Mami.
Dulciuri?

Femeia avea un zâmbet drăguț și dinții foarte albi.

– Moș Crăciun știe unde o să fii de Crăciun, scumpo? I-ai spus?

– Nu cred în Moș Crăciun. Prietenul meu, Billy, spune că e de fapt Tati costumat și cu barbă.

– Acum aflu și eu, spuse Tati, după care-și prinse centura.

Stewardesa plecă zâmbind.

Gaby avea un Swatch galben. Îl privi în timp ce avionul decola. Arăta șase și douăzeci și cinci de minute. Lui Mami nu-i plăcea să zboare, așa că mereu stătea între ei doi. Tati o ținea de mâna dreaptă, iar Gaby de stânga. Mami își închise ochii în timp ce avionul se înălța în aer. Senzația pe care i-o dădeau zgomotul, hurelul și puterea imensului avion care-i ducea în sus, spre lună, era mai plăcută chiar decât în leagănele din Parcul Batterseas.

– Trece-ți ceasul pe fusul de New York, scumpo, îi spuse tatăl atingându-i încheietura. Mergem acasă.

Sub ei, în răcoarea calei, se afla bagajul pe care părinții lui Gaby îl lăsaseră la aeroportul din Heathrow cam cu o oră în urmă: haine, articole de toaletă, cadouri de Crăciun. Alături, într-un geamantan Samsonite maro venit în dimineața aceea dintr-un zbor din Malta, se afla o bombă cu ceas construită din Semtex, un explozibil plastic fără miros, și ascunsă într-un casetofon Toshiba de către agenți care acționau în numele guvernului libian.

Gaby, părinții ei și cele peste 250 de suflete aflate în avionul Pan Am 103 n-aveau să mai ajungă vreodată de Crăciun la familiile lor din New York. La șapte și trei minute, în timp ce avionul trecea pe deasupra orașelului scoțian Lockerbie, bomba explodează. Cei care stăteau în partea din față a avionului muriră pe loc. Alții căzură mai bine de opt mii de metri, unii dintre ei în continuare

prinși de scaune. Fură aruncați în afara fuselajului, dar rămăseră conștienți chiar și trei minute în timp ce plonjau spre pământ. Rămășițele avionului spulberat se împrăștiară pe o zonă de peste 2 200 de kilometri pătrați, distruseră douăzeci și una de case și uciseră unsprezece locuitori din Lockerbie. Într-o fracțiune de secundă, *Clipper Maid of the Seas* se transformă într-un stol de îngeri, pângăriți de teroare.

LIBRIS

We know
books

Londra, în prezent

1

Dintre toate persoanele care puteau face asta, Martha fusese cea care-l sunase pe Kite ca să-i spună că Xavier Bonnard își luase viața.

Apelul, care intră pe telefonul lui Kite la ora 11:24 GMT, transcris de GCHQ înainte de prânz și transmis la Thames House, fu urmărit până la un mobil din zona metropolitană New York, înregistrat pe numele unei anume „Martha Felicity Raine” de pe Verona Street 127 din Brooklyn. Calitatea era considerată de nivel mediu, însă o înregistrare fusese arhivată în mod automat. Un analist din Cheltenham reuși să redea întreaga conversație, care fusese scurtă.

LACHLANK KITE (LK): Alo?

MARTHA RAINE (MR): Lockie. Eu sunt.

LK: Martha. Doamne. Ce surpriză.

MR: Da.

[pauză, 1 secundă]

LK: S-a întâmplat ceva? Ești bine?

MR: Mă tem că s-a întâmplat ceva îngrozitor.

LK: Ce s-a întâmplat? Copiii sunt bine?

MR: Ești drăguț. Sunt bine. Amândoi sunt bine. Nu, altceva s-a întâmplat.

LK: Ce e?

MR: E vorba de Xavier. S-a dus. Xavier a murit.

[pauză, 2 secunde]

Mă gândeam că vrei să știi. Poate că deja știai.